

Briitta Hepo-oja

Viikatytär

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekijä kiittää Taiteen edistämiskeskusta ja Kirjailijaliittoa tämän teoksen kirjoittamisen tukemisesta.

© Briitta Hepo-oja ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2025
Vinjettikuvitus Karin Niemi
Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
ISBN 978-951-1-49648-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Tältä siis tuntuu rakastua.

Voisin vain kieriä ympäriinsä onnellisena niin kuin arokierijät, heittäytyä tuulen mukaan.

Elias kysyy, mikä minua hymyilyttää.

”Kuvittelen olevani arokierijä”, selitän.

Kuulostan hölmöltä. Ehkä tämäkin on totta: rakastuminen tekee jotain aivoille. En koskaan ajatellut olevani niitä ihmisiä, jotka unohtavat kaiken ympärillään, kun alkavat seurustella, mutta nyt tajuan, että olen aivan samanlainen kuin kaikki muut. Olen seitsemäntoista ja vastarakastunut, ensimmäistä kertaa elämässäni

ihan

oikeasti.

”Mikä on arokierijä?” Elias kysyy.

Kerron kuinka arokierijät ovat kuivuneita kasveja, jotka pyörivät tuulen mukana ja leviävät sillä tavalla ympäriinsä esimerkiksi pitkin tasankoja.

”Suomessa niitä saattaa tavata kierimässä jäällä luodolta toiselle”, selittän. ”Mä katson Avaraa luontoa. Katsotko sä?”

”En, mutta sun kanssa mä lupaan katsoo.”

”Katsotko heti huomenna?”

”Joo.”

”Ei välttämättä oo kierijöitä huomenna.”

”Ei se haittaa. Voidaan me vaan lojuakin.”

Makoilemme Eliaksen huoneen lattialla säkkituolissa, sillä Eliaksen sänky on vähän kapea meille molemmille. Lattialla on oikein hyvä olla. Voisin jäädä tähän ikuisiksi ajoiksi. Mikä koulu? Mikä arkielämä? Mitkä velvollisuudet? Yhdentekeviä asioita. Kierähdän kyljelleni Eliasta päin.

Elias suutelee minua ja se on ihanaa. Vatsanpohjaani kutittaa ja tunnen kihelmöivän jännityksen leviävän koko kehooni. Hitto, me olemme *liekeissä*, napit auki.

Kaikki on täydellistä ja ihanaa, kunnes tunnen tutun kylmyyden takanani. Ei helvetti. Ei nyt. MIKSI JUURI NYT?

Avaan silmäni ja näen, että tummiin pukeutunut Viikate-mies on ilmestynyt sohvan taakse, ja kaikki romantiikka on tipotiessään. Saan sätkyn, joka tuntuu kuin sähköiskulta, ja ponkaisen ylös niin että kyynärpääni osuu Eliasta silmään.

”Ai!”

”Ei!” huudan.

On mahdotonta keskittyä suudelmiin tai ylipäättään kiehnäämiseen, jos Kuolema tuijottaa vieressä. Harvalla on ehkä

tästä kokemuksta, mutta vähemmästäkin menee halut, voin vakuuttaa.

Työnnän Eliaksen kauemmas, vaikka ei siihen oikeastaan minua tarvita. Hän perääntyy saman tien ja katsoo minua järkyttyneenä pidellen kättä toisen silmänsä päällä. Voi ei, Elias saa varmaan mustan silmän.

Nousen ylös ja nappaan äkkiä paitani lattialta.

”Sori, teinkö mä jotain väärin?” Elias kysyy. ”Liian nopeaa vai mitä hä?”

”Ei, tätä ei tosiaankaan johdu susta”, sanon samalla kun napitan paitani.

Kukaan ei varmasti ole koskaan sanonut tuota lausetta tarkoittaen sitä yhtä paljon. Sillä äkillinen jarrujen päälle laitonni ei tosiaan johdu Eliaksesta, vaan minua vainoavasta yliluonnollisesta hupputyypistä. Mutta en tiedä, miten saisin Eliaksen vakuutettua, kun olen kesken kuumen hetken hypännyt ylös, lyönyt häntä turpiin (tosin vahingossa) ja alkanut pukea kuin hengenhdässä. Tiedän miltä tämä näyttää. Että olen muuttanut mieleni.

Lienee sanomattakin selvää, että Elias ei näe Viikatemiestä.

”Tää johtuu...” En tiedä miten jatkaa. Mulkaisen Viikatemiestä. Olento todella on päättänyt pilata elämäni. ”Mun pitää mennä. Mä muistin just jotain.”

”Mitä?”

”Mä olisin mielelläni sun kanssa, mutta just nyt en voi, mun pitää hoitaa yksi juttu. Mä, tota, selitän myöhemmin.”

”Ihan tosi, jos sä et tahdo, ei sun tarte selittää.”

”Tahdon mä! Mä... mä soitan sulle, okei.”

Sieppaan tavarani, riennän ulos huoneesta ja tiedän, että tätä on mahdoton selittää mitenkään ymmärrettävästi.

Sillä ei siinä vielä kaikki, että Viikatemies stalkkaa, kun viettän romanttista hetkeä poikaystäväni kanssa – se myös haluaa Eliaksen pois päiviltä, ja että minä autan asiassa.

Ei kiitos.

Aiemmin

On perjantai, kun näen Viikatemiehen ensimmäisen kerran.

Ulkona on helle, ja ikkunan takana sirkuttaa varpusparvi. Mikään ei kieli siitä, että tuntemani maailma on keikahtamaisillaan ylösalaisin. Vain viikkoa aiemmin nautin kesälomasta parhaan ystäväni Saran kanssa:

Kuljimme pitkin Prahan vanhan kaupungin kauniita keskiaikaisia katuja, kävimme baletissa ja museoissa ja hipelöimme matkamuistoja ja kaikkialla myytäviä myyriä. Kiersimme vanhoja hautausmaita ja näimme pelottavia gargoileja. Palsimme takaisin kotiin mutkitellen pitkin Euroopan valtateitä Saran perheen söpöllä vaaleankeltaisella minibussilla. Väsyneinä mutta onnellisina. Se oli hauskin lomani ikinä, ja jopa pian alkava syyslukukausi tuntui mukavalta ajatukselta akkujen lataamisen jälkeen.

Kaikki oli hyvin. Elämäni oli huoletonta.

Matkalaukku on vielä purkamatta huoneen nurkassa, kaikki ne Tšekissä hiostuneet vaatteet,

postikortit ja

kirjat ja

jääkaappimagneetit pienistä museokaupoista.

Jotenkin pelkkä matkalaukun katsominen ja ajatus siitä, että sen sisältö pitäisi pyykätä ja ripustaa ja lajitella, on kama-lan uuvuttava. Nostan pari sukkaa laukusta ja heitän ne pyykkikoriin. Se ottaa voimille, joten päätän pitää tauon ja vetäydyn kuuntelemaan musiikkia sängylle. Nukahdan saman tien ikkuna-sta sisään valuvan ilta-auringon valossa. Puhelin tömähtää lattialle.

Nukun tyytyväisenä ainakin puoli tuntia.

En nuku hyvin öisin, mutta jostain syystä päivisin siinä ei ole mitään ongelmaa. Paitsi nyt. Jokin häiritsee lepohetkeäni; tunnen sen unen lävitse. Raotan silmiäni.

Pitkä tummiin pukeutunut hahmo seisoo oviaukossa. Sydämeni jättää lyönnin välistä silkasta säikähdyksestä, koska se joku on aivan Kuoleman näköinen. Tuttu tyyppi, ainakin elokuvista. Päässään sillä on kasvoja varjostava huppu, ja ne kasvat – okei ei mennä vielä niihin. (Juonipaljastus: niitä ei ole.) Aika kliseinen ilmestys oikeastaan. Ja entä sitten sen kädet! Multaa kynsien alla, pitkät luiset sormet. Onko se kaivellut jotain haurausmaalla?

Vain pahaa unta, vakuutan itselleni. Näen usein painajaista, jossa huoneessani hiippailee pahaenteisiä hahmoja enkä pysty liikahdamaankaan, vaikka kuinka yritän. Sellaisten öiden jälkeen mikään ei mene hyvin, ja laahustan koko päivän väsy-

neenä. ”Kuulostaa unihalvaukselta”, Sara sanoi, kun kuvailin hänelle kokemuksiani.

Mutta vaikka yöt ovat kamalia, ne ovat ohimeneviä. Joten kun näen Kuoleman hahmon oviaukossa, totta kai oletan, että en ole vielä herännyt kunnolla. Suljen silmäni ja päätän laskea kolmeen. Sitähän sanotaan, että mitä ikinä on tapahtumassa, se joko tapahtuu kolmessa sekunnissa tai ei ollenkaan. Tämäkin olento varmasti katoaisi siinä ajassa.

Yksi...

Kaksi...

Kolme.

Kun avaan silmäni, olento seisoo edelleen kynnyksellä. Aion nyt kutsua sitä yksinkertaisesti Viikatemieheksi, sillä sellaiselta se näyttää. Se on niin kuin jonkin kummituksen ja Hugo Simbergin maalaaman hahmon yhdistelmä, ja minulla alkaa olla sellainen kammottava fiilis, että olen sittenkin hereillä.

Hetkinen. Jos olen hereillä, sehän tarkoittaa, että joku on murtautunut huoneeseeni! Joku, joka larppaa Kuolemaa tuossa asussa viikate kainalossa ja suunnittelee mahdollisesti murhaamistani!

Kirkaisen, mutta Viikatemies ei hätkähdäkään.

”Apua!” huudan. Ensimmäinen yritys kuulostaa surkealta rääkäisyltä, joten vedän lisää ilmaa keuhkoihini ja kiljun kaikin voimin uudestaan: ”JOKU AUTTAKAA!”

”Hys.”

Tyypin ääni on kuin toisesta maailmasta, matala ja jyrysevä, mutta hiljainen. Hys. Se nostaa yhden luisevan sormensa ylös ja heilauttaa sitä. Yhtäkkiä en saa aikaan pihaustakaan. Kosketan

kaulaani sormillani. Ääneni on poissa kuin pienellä merenneidolla. Pelottaa. Kurkkuani kuristaa, kun katson olentoa. Se mahtuu juuri ja juuri seisomaan vinttikamarin korkeimmassa kohdassa. Sen jalkojen juuressa kiemurtaa hentoa, vihertävää usvaa. Myrkkyäkö? Nielaisen.

Olento sulkee huoneeni oven ja astuu lähemmäs. Painaudun seinää vasten ja vedän vanhaa täkkiä turvakseni. Minulla on yhtäkkiä jäätävän kylmä.

”Ei huutoa”, Viikatemies kuiskaa ja napsauttaa sormiaan.

Kuristava tunne kaulallani helpottaa ja saan puhekykyni takaisin, mutta vaikka en olekaan enää Ariel, huomaan, etten pysty huutamaan. Ääneni pysyy oudon tasaisena, kun sanon:

”Mitä sä tahdot?” Vilkuilen ympärilleni. ”Ota mitä haluat.”

Talomme on lähes laho ja hädin tuskin pysyy kasassa. Okei, laho on liioittelua, mutta mitään ryöstämisen arvoista minun ja äidin vanhassa puutalossa ei ole. Murtovaras saisi ottaa mitä halusi. Viikatemies ei kuitenkaan näytä kiinnostuneelta tavaroistani.

”Mikään tässä omaisuudessa ei kiinnosta meitä”, se sanoo.

”Mä soitan poliisit, jos sä et lähde”, ilmoitan.

Haparoin puhelintani lattialta kädet täristen, mutta violetti kuori lipeää otteestani ja liukuu kauemmas.

”Kuuntele, Beata”, se sanoo.

”Mitä... Mistä sä tiedät mun nimen?”

”Se on nimesi.”

”En mä sitä kysynyt.”

En saa katsettani irti viikatteen auringossa kimaltavasta terästä. Se on valtavan kokoinen ja pelottava. Sellainen kuin

vanhoissa Suomi-filmeissä, joissa hengataan heinäpelloilla. Vaikuttaa hemmetin epäkäytännölliseltä.

”Älä pelkää”, Viikatemies sanoo.

Sen käsi hakeutuu kahvalle.

Katseeni osuu lattialla lojuvaan vasaraan, jonka avulla olen ripustanut isoäidin maalaaman taulun seinälleni. Maalaus esittää kesäoista metsää: voikukkien ja hentojen lehtipuiden välistä kurkistaa bambimainen otus. Sain teoksen syntymäpäivälahjaksi. Se on superhieno. Vasara on siinä mihin se jäi ennen Prahaa, vaikka lupasin palauttaa sen työkaluvajaan. Nyt saamatomuuteni on kuitenkin mahdollisuuteni. Pinkaisen huoneen toiselle puolelle. Tartun vasaraan ja heitän sen päin Viikatemiestä.

Kaikki tapahtuu sekunneissa.

Vasara uppoaa suoraan olennon läpi ja kolahtaa seinään. Ikkuna helähtää tärähdyksestä. Kirjahyllystä tipahtaa pari kirjastosta lainaamaani säeromaania.

Viikatemies oikoo hiukan hihojensa ryppyjä ja pyyhkäisee olkaansa kuin hätistäisi siltä merkityksettömän pölyhiukkasen.

”Et voi satuttaa tätä ruumista”, olento sanoo.

Se on oikeassa. Jos vasarakin menee suoraan sen läpi, miten sellaista vastaan voi taistella? Selvästi olen tekemisissä jonkin yliluonnollisen kanssa. Ajatukseni laukkaavat. Tämä ei voi olla totta ja silti se on. Se on täällä, ikiomassa makuuhuoneessani: Kuolema.

Eikä se aio noin vain häipyä.

Onko se tullut hakemaan minua viedäkseen minut tuonpuoleiseen? Tarkoittaako se, että minä olen – kuollut? Ehkä

olen menehtynyt yllättäen päiväunieni aikana johonkin piilevään sairauteen, vaikka aortan pullistumaan. Se ei ole oikein! Olen vasta seitsemäntoista ja kaikki on kesken. En edes tiedä, minne hakisin opiskelemaan lukion jälkeen. Toisaalta ei kai sitä ole ihan vielä pakko valita? Ei Sarakaan ole varma. Me olemme nuoria. Meillä pitäisi olla koko elämä edessä. Ei Kuolema kysy lupaa, tiedän kyllä sen, mutta en tunne itseäni ollenkaan valmiiksi.

”En halua lähteä vielä”, kuiskaan.

Viikatemies irrottaa otteensa viikatteen varresta, ja yhtäkkiä se näyttää vähän ystävällisemmältä, mutta se on varmasti mielikuvitustani, sillä miten sellainen olento voisi näyttää ystävälliseltä. Eihän sillä ole edes kunnan silmiä: sillä on synkät kuopat pääkallomaisessa naamassaan. Minun on vaikea saada hampaitani pysymään yhdessä kalisematta.

”Et sinä kuole”, Viikatemies sanoo. ”Et tänään.”

Ja sitten se katsoo suoraan kohti minua silmättömillä silmillään ja sanoo:

”Sinulle on tehtävä.”

Yritän käsittää kuulemaani. Tehtävä? Minulle?

Katselen ympärilleni, mutta Sämpylää ei näy. Missä kissa piileskelee, kun tarvitsen sitä? Vaikka tuskin kotikissasta olisi paljon apua. Tarvitsisin oikean vahtikoiran, mielellään jonkin kolmipäisen hirviön. Jotenkin minun on viivyteltävä siihen asti, kunnes äiti tulee kotiin. Olento saattaisi jättää minut rauhaan, kun paikalla olisi muita ihmisiä. Päätän pelata aikaa jutustelemalla.

”Miksi sulla on sitten toi kidutusväline mukana, jos et aio roudata mua rajan toiselle puolelle?” kysyn epäluuloisena nyökäten viikatteeseen päin.

Olento silittää kapinettaan hempeästi. Tämä on jo liikaa.

”Viikate on terävä. Me emme kiduta ketään, Beata.”

”Me?” Vilkuilen ympärilleni vauhkona, mutta en näe ketään muuta. ”Onko teitä enemmänkin?”

Ilmassa leijuu hetken hiljaisuus, kuin harkinta, ennen kuin Viikatemies vastaa:

”Me olemme kollektiivi.”

Ensimmäinen ajatus, joka päähäni pälkähtää ja jonka tietysti möläytän ääneen, on:

”Ai niin kuin borgit?”

Viikatemies ei vastaa kysymykseen (tuskinpa se katsoo kauheasti scifiä). Sen sijaan se sanoo, että minun on kuunneltava sitä, tai siis niitä. Jostain syystä tuo olento puhuu itsensä monikossa, ihan kuin tämä ei olisi jo tarpeeksi omituista.

”Älä huolehdi, emme ole täällä satuttamassa sinua.”

”Lähde sitten pois”, pyydän. Päätäni jyskyttää ja sydämeni hakkaa. T-paita liimautuu kylmänhikiseen ihooni. ”Jätä, jättäkää mut rauhaan, mä en tiedä mitä tää on, mä –”

Olento nostaa taas luisevan sormensa ilmaan ja vaikeenen heti, koska en halua sen tekevän uudestaan sitä äänenhiljennysjuttua. Vakuutteli Viikatemies mitä tahansa, tunnen sen olevan vaarallinen ja kotoisin jostakin muualta kuin tästä maailmasta. Jossakin sen takana ilma väreilee, rakoilee. En saa tarkennettua katsettani siihen.

”Istu alas.”

Tyyppi viittoo kalvakalla kädellään nojatuolia kohti. Tuolin jouset narahtavat, kun istun alas kuin ohjailtava robotti.

”Äiti tulee kohta töistä”, varoitan.

Olento tuhahtaa ja huiskauttaa sitten kädellään seinäkelloa kohti. Sekuntiviisari jämähtää paikoilleen.

”Meillä on kaikki aika maailmassa.”

Se ristii kätensä ja katsoo suoraan minuun. En kestä sen

katsetta, jos sitä nyt katseeksi saattaa sanoa. Sen kasvot ovat niin synkät ja hymy luonnoton, ja sitten on se silmien puute. Käännän pääni pois.

”Meidän kaltaisemme eivät ole sidottuja aikaan. Sekunnit, minuutit, ne eivät merkitse mitään. Vain oikealla hetkellä on väliä. Opit kyllä.”

Outo vihertävä usva on alkanut kiivetä vanhoja hilseileviä ruusutapetteja pitkin kohti kattoa. Nostan jalkani ylös turvaan ja kiedon kädet polvien ympärille ennen kuin sumu tavoittaa nilkkani. Otaksun olennon hallitsevan usvaa. Voisiko se olla huumannut pääni? Hieron otsaani ja yritän selventää ajatukseni. Mutta siinä olento on yhä sitkeästi edessäni. Samalla tajuan, ettei sydämeni enää tykytä. Se on pysähtynyt niin kuin seinäkellokin. Tunne on kammottava, ihan kuin olisin tyhjä kuori.

”Sinut on valittu”, olento jatkaa. ”Sinulle on tärkeä tehtävä.”

”En mä ole tärkeä, enkä mä halua mitään tehtävää.”

Minulla on ihan tarpeeksi tehtäviä. On kotitehtäviä ystävätehtäviä sukulaistehtäviä harrastustehtäviä tulevaisuustehtäviä siivoustehtäviä ja velvollisuustehtäviä. Kuten: On ruokittava kissa, imuroitava ja nähtävä Saraa, on vietettävä viimeistä kesälomaviikonloppua, kaikkea sellaista tavallista. Ehkä hankittava poikaystävä.

(On uskallettava puhua Eliakselle!)

Viikatemies pistää ruman kätensä tumman viittansa laskoksiin ja kiskoo sieltä ison paketin, jonka en olisi voinut kuvitella mahtuvan sinne. Se on mustalla sametilla päällystetty puolimetrinen, litteä laatikko, vähän kuin jonkin suuren soittimen kuljetusrasia. Viikatemies ojentaa sen minulle.

”Mitä ikinä se on, en tahdo sitä”, kieltäydyin.

”Kieltäytyminen ei käy. Se on kohtalosi”, se toistaa taas.

Luuleeko se, että saman asian toistaminen auttaa? Se voisi sanoa vaikka miljoona kertaa sanan *tehtävä* tai *valittu* eikä se tekisi minuun vaikutusta. Minua ei kiinnosta, mikä kohtalo minulla mukamas on, tahdon olennon pois huoneestani. Haluan, että kaikki olisi kuten aamulla. Eihän tällaista tapahtunut oikeassa elämässä, ei hemmetti. En tiedä mihin fantasiakirjaan minut on yhtäkkiä pudotettu. Viikatemies laskee laatikon sängylle.

”Se on lahja”, se sanoo.

Sen ääni on kylmä, mutta nyt asteen verran lempeämpi. Hetkinen. Lempeämpi, ihanko totta? Mitä oikein ajattelen! En saa pehmetä. Minun on hallittava itseni ja muistettava, että tuossa tyypissä ei ole mitään lempeää, se on kylmä.

Kylmä ja kuollut.

”Mitä siellä on?” kysyn.

”Katso itse.”

Napsautan lukot auki varovasti. Laatikon sisäpuoli on verhoiltu vihreällä sametilla, ja pehmeällä alustalla lepää hopeanvärinen viikatteen terä. Se on pienempi kuin olennolla vyötäisillään oleva. Puinen kahva on irrallaan sen vierellä. Ilmeisesti ”lahja” pitää kaiken lisäksi koota itse. Mutta kaikkein pahinta on se, että sen pintaan on kaiverrettu kiemurtelevin, vanhanaikaisin kirjaimin koko nimeni: Beata Eleonora.

”Mut on valittu... mihin?” kysyn irrottamatta katsettani terästä.

”Kysymys on siitä ’miksi’ sinut on valittu”, olento selittää ja jatkaa: ”Sinut on valittu tämän kylän uudeksi viikatemieheksi.”

Yskin sekä sumusta että epäuskosta. Hetken verran pelkään tukehtuvani. En ole koskaan kuullut, no, totta puhuen, mitään typerämpää.

”Ei, ei.” Työnnän laatikon kauemmaksi. ”Se ei ole totta.”

Tämä menee koko ajan pöyristyttävämmäksi.

”*Sinä* olet Viikatemies”, sanon ja osoitan olentoa, jonka hengitys höyryää kuin pakkasyössä (ja hetken mietin miksi se ylipäättään hengittää, jos se on kuolematon). ”Mihin mua enää tarvitaan?”

”Maailmassa kuolee joka päivä kymmeniä tuhansia ihmisiä. Heidän lähettämisensä eteenpäin on tärkeä vastuu. Tämän alueen niittäjä on poissa ja sinä korvaat hänet.”

”Näen näkyjä, vai mitä?”

”Näymme harvoille, mutta se ei tee meistä näkyä.”

Toivon, että se lakkaisi puhumasta me-muodossa, se sattuu päähäni. Ehkä minun on leikittävä mukana, vaikka olen varma etten ole mikään hiton *chosen one*.

”Okei. Miksi just minä?”

”Sinulla on ominaisuuksia.”

Naurahdan.

”Musta ei tule mitään viikatemiestä. En edes ole mies.”

”Kuolevaisen rajoittuneet ajatukset”, Viikatemies huokaa.

Oliko sen äänessä kyllästymistä? Ha! Jospa se häipyisi, kun tajuaisi, että on ottanut kohteekseen väärän tyypin.

”Valitse itsellesi mikä tahansa nimi: kuolema, viikatemies, niittäjä, saattaja, kuolonhenki, kuolonhengetär, sadonkorjaaja”, Viikatemies luettelee. ”Nimi ei ole olennainen.”

Pudistan päätäni.

”Nimesi on viikatteessa. Se on valinnut sinut”, Viikatemies alkaa ärtyä.

Mietin, onko viikatteella muka oma tahto. Miten voisi olla, sehän on pelkkä esine. Ei kai sillä aivoja ole.

”Yleensä se ei päädy näin vastahakoisille omistajille, mutta olet nuori, ehkä liian nuori.”

Olento raaputtaa leukaansa yhdellä pitkällä kynnellään.

”Ota se käteesi ja se muokkautuu sinun mukaasi”, se neuvoo ja nyökkää taas sängyllä lepäävää lootaa kohti. ”Saat huomata, että sinulla on sen voimat. Sitten ymmärrät kaiken.”

”Eli se on niin kuin jokin myyttinen esine, joka aktivoituu mun kosketuksesta?”

”Kyllä.”

”Ja sitten mä ryhdyn ’niittämään’ ihmisiä ympäriinsä?”

Tämä asia on selvitettävä perin pohjin.

”Et tietenkään ympäriinsä.”

”Vaan?”

”Ne, joiden on aika mennä.”

Miten se käytännössä toimisi? Tarttuisinko viikatteeseen ja lähtisin pyörimään sen kanssa vanhainkodeissa ja sairaalan osastoilla? Ajatuskin hytisyttää. Mikä tahansa kuulostaa mukavammalta kuin ryhtyä hallitsemaan tämän tuppukylän väkimäärää.

”Kuuntelepa sinä vaihteeksi”, sanon ja nousen ylös sängyltäni.

Yllätyn vähän, että jalkani tottelevat. Tärisevät, mutta tottelevat. Saan jostain rohkeutta ja pistän käteni puuskaan ja menen aivan Viikatemiehen nenän eteen seisomaan.